

Generalforsamling den 3. april 2013

Velkommen til endnu et tilbageblik på en sæson, der er gået i Klemensker Idrætsforening. Nummer 30 i rækken i den nuværende udgave, selv om vi aldrig må glemme, at 2. kreds Klemensker blev stiftet allerede i 1869, og at den første Klemensker IF dukkede op i 1932. I 1983 slog de to foreninger sig sammen til den forening, vi har i dag.

I en så gammel forening kommer og går medlemmerne, lederne og alle andre, der hjælper til med både små og store opgaver, hele tiden. Siden sidste års generalforsamling har vi mistet to ildsjæle – Dorthe Nielsen, der først havde tilknytning til fodboldafdelingen, både som aktiv og som træner, men siden hjalp til med vores bankospil, og Lillian Siegenthaler, der både spillede håndbold og badminton, inden hun kastede sig over petanque med lige så stor iver. Lillian var en trofast hjælper ved alle vores ikke-idrætslige arrangementer. Æret været deres minde.

Når jeg var lidt nostalgisk i min velkomst, så skyldes det, at vi netop i disse år er inde i en svær periode for vores forening. Lukningen af skolen og gymnastiksalen har spredt de unge i Klemensker for alle vinde, de går i skole mange steder på øen, og så kan de være svære at samle igen til vores aktiviteter, når de kommer hjem hen på eftermiddagen. Jeg kan kun frygte, at det bliver endnu værre, hvis skoledagene nu skal gøres længere.

Jeg kan derfor heller ikke forstå, at vi ikke har hørt mere til idrættens organisationer, når det gælder debatten om indførelse af en heldagsskole. Bare en halv times længere skolegang kan få alt, hvad der hedder eftermiddags-træning og planlægning af spilletider til at blive noget nær umuligt – både på fodboldbanen og i hallen. Så kan vi for alvor få at mærke, at vi ikke har vores egen skole i Klemensker.

Muligheden for at inddrage idrætsforeningerne i heldagsskole-projektet har været nævnt ganske sporadisk, men jeg forestiller mig ikke, at vi får vores i forvejen hårdt ophængte (og alt for få) ledere til at køre øen rundt for at agere støttepædagoger i SFO'erne eller undervise i idrætstimerne på skolerne.

Er det svært at holde sammen på de unge, mærker vi nu også for alvor, at der er mangel på 20/30/40-årige bornholmere. I hvert fald ser vi dem kun i begrænset omfang herude på landet. Og bor de endelig i Klemensker, dyrker de ikke idræt. Det er en ringe trøst, at problemet er det samme i stort set alle de foreninger, vi kan sammenligne os med. Konsekvensen er, at de holdidrætter, som engang var enhver klubs stolthed, dør ud.

De unge har andre idoler end den lokale topscorer eller den lokale badmintonhelt, og uden turneringsmiljø har vi heller ikke de spillere, som med tiden kunne tænkes at gå over i ledergerningen. Mange forældre yder en ihærdig indsats, men kun for kortere perioder, og hver gang en ny leder kommer til, må holdene starte forfra. Det gælder også de mere motionsprægede tilbud. Og det kan læses på medlemstallene. Lige nu har Klemensker IF 762 medlemmer – det laveste, siden vi i 2005 begyndte at lave smarte medlemsdiagrammer på computeren.

Så må I bare tænke i nye baner, siger "de kloge" i de store byer med egne skoler. Men når lederkræfterne bliver ældre og ældre og ikke er vokset op i zumba-, håndboldfitness- eller streetfodbold-alderen, så er det altså begrænset, hvad der bliver præsteret af nytænkning.

Og dog. I 2009 åbnede vi en fitnessafdeling, som straks blev en stor succes – og stadig er det, selv om nyhedens interesse er klinget af. Men nu er det også galt. I hvert fald ifølge de professionelle træningscentre, som mener, at de påføres unfair konkurrence, fordi vores fitnessafdeling får et kommunalt tilskud i henhold til de gældende regler for tilskud til den frivillige idræt. Det er dog ikke mange tusinde kroner, vi henter hjem på den konto, fordi 300 af vores fitnessmedlemmer er over 25 år og derfor ikke udløser kommunalt medlemstilskud. Tværtimod belaster de snarere regnskabet i negativ retning, fordi for mange medlemmer over 25 år medfører fradrag i de kommunale driftstilskud. Vi har da heller ikke blandet os i debatten - den varetages af DGI og DIF, der sammen opfandt Foreningsfitness-konceptet, og helt ærligt, så tror jeg, at de professionelle motionscentre trækker flere medlemmer fra os end omvendt. Deres tilbud er trods alt stadig det bedste. Der må jo være en forklaring på den store prisforskel.

Økonomisk blev 2012 et godt år for Klemensker Idrætsforening, og for anden gang på få år har vi netop afdraget ekstraordinært på vores store gæld i KIF Centret på Lindevej – denne gang 75.000 kr. Men der er stadig lang vej hjem, og et vigtigt mål i 2013 bliver derfor at nedbringe den rentetunge bankgæld yderligere. Om det så er muligt, det vil vise sig. Vi har ikke drøftet den sag for sidste gang på vores bestyrelsesmøder, for vores afløser findes ikke, hvis det er et fallitbo, de skal overtage.

Vi skaffer mange penge på ikke-idrætslige aktiviteter, men det piner os alle som idrætsledere, at overskuddet skal gå til "mursten og bankrenter". Vi ville hellere have brugt pengene på attraktive tilbud til de unge.

Men ud over gælden på 1,3 mio. kr. har vi også to bygninger på Stadionvej og på Lindevej, der kræver en kærlig hånd – både inde og ude. Vi lapper hullerne og udbedrer de små skader, så godt vi kan, og så må vi skubbe de større vedligeholdelsesarbejder foran os lidt endnu. Selv om der er god gang i genbrugsbutikken, loppemarkedet og kræmmermarkederne, så må vi samtidig også se i øjnene, at banko-indtægterne er faldende – ikke bare hos os, men på hele øen.

Lavere sportslig aktivitet har også betydet, at stadionkiosken og hallens cafeteria kun holder åbent, når det kan forsvares økonomisk, eller når vi har de nødvendige folk til at stå bag disken. Men det er ren service. "Overskuddet" står slet ikke mål med timeforbruget, men lukke helt ned vil også være for fattigt, selv om færre og færre giver sig tid til det sociale samvær efter træningen eller efter kampene nede i hallen.

Uden de frivillige kan man i det hele taget ikke drive en idrætsforening, og i foråret var der også god opbakning til en arbejdsformiddag, hvor der blev ryddet ukrudt, malet, tømret og gjort rent i og omkring klublokalerne på Stadionvej. Til gengæld måtte et lignende arrangement senere på året aflyses. Beklageligt, for det var ellers så hyggeligt den første gang, og der er ingen vej udenom: Der er ikke andre end os selv til at gøre arbejdet.

De sportslige udvalg kører fornuftigt økonomisk, men der er ikke råd til at slå til Søren på nogen måde. Derfor er vi glade for, at en kreds af Klemensker-borgere er gået sammen om at arrangere to Land & By-dage på stadion om sommeren. Overskuddet herfra er øremærket ungdomsarbejdet i Klemensker IF – med den klausul, at pengene ikke må indgå i den daglige drift (mursten og renter), men skal bruges til arrangementer eller indkøb af materiel, som udvalgene ellers ikke ville have råd til.

Mere bekymrende er det, at det er svært at finde afløsere for de udvalgsmedlemmer, der hen ad vejen vælger at stoppe deres ledergerning. Jeg tror ikke, at det er tidsforbruget, der får dem til at sige stop. Det er snarere kampen for netop at finde nye ledere og trænere i afdelingerne, der tærer på kræfterne. Men heldigvis er der også mange, der fortsætter, selv om de har været med i mange år. Og af dem, der stopper, er der også stadig mange, der hjælper til – bare i et andet og mindre omfang.

Men også nye udfordringer, der bliver os pålagt udefra, kan få ledere til at sige: Nu er det nok. Senest konflikten mellem DBU og Dansk Fodboddommer-Union, hvor DBU med et sabelhug har cuttet alle forbindelser til dommerne og bagefter nærmest tvunget klubberne til selv at finde nye dommere, alternativt dømme kampene selv, hvis de ikke skal tabe uden kamp eller blive påført bøder. Her havde det tjent DBU til stor ære, hvis de havde søgt en fornuftig forhandlingsløsning, og ikke bare sendt aben videre til klubberne. Den brutalitet, man har ført sig frem med i denne sag, klæder ikke den danske nationalsport, ligesom man jo kan undre sig over, hvor de mange nye dommere, som nu skal hasteuddannes, kommer fra. De var der ikke, da Dansk Fodboldkommission stod for rekrutteringen. Kunsten er vel heller ikke at finde nye dommere, men at fastholde dem – og hvis man i DBU Bornholm tror, at man kan køre turneringen problemfrit igennem med 25 dommere, så bliver man nok klogere. Mange af DFU-dommerne dømte op til 70-80 kampe på en sæson, fordi de havde en hobby, de gik op i. Det får man næppe det nye dommerkorps til sådan lige med det samme.

Conventus-systemet, vores medlems-, booking- og regnskabssystem, bliver vi mere og mere fortrolige med. Men det er tydeligt, at ikke alle vores ledere har sat sig ind i de fordele, de også kan have ved at bruge i hvert fald medlemssystemet. Vi skal også blive bedre til at informere medlemmerne om, hvordan fremtidens kontingent-betaling kommer til at foregå. En af forklaringerne på den store medlemstilbagegang kan sagtens være, at medlemmerne ikke betaler og bliver registreret i de perioder, hvor deres aktivitet pågår, og at vi fra ledelsens side, både udvalgene og forretningsudvalget, heller ikke er gode nok til at samle restanterne op.

Af samme grund har vi derfor møbleret lidt om på opgavefordelingen i forretningsudvalget, så hvert medlem får bedre tid til at tage sig af de opgaver, der er deres, og som de derfor også har de bedste forudsætninger for at løse.

Et højdepunkt i 2012 var det helt sikkert, da Yvonne Dam – en af vores helt uundværlige ledere – i foråret fik Bornholms Idrætsråds og Danmarks Idræts-Forbunds Du gør en forskel-pris og efterfølgende blev inviteret til en havefest til ære for de frivillige idrætsledere hos dronningen på Fredensborg Slot. Generelt er vi nok alt for dårlige til at indstille vores trænere og ledere til de mange priser, der uddeles hvert år på Bornholm, men for Yvonne blev det i hvert fald en begivenhed, hun aldrig vil glemme. Også internt skal vi huske at sige tak til de ledere, der udfører/har udført et kæmpe arbejde for foreningen.

Fornylig udnævnte vi et nyt æresmedlem, nemlig Ole Mikkelsen, der har været medlem af KIF siden 1968, og som stadig er aktiv på fodboldbanen en gang imellem, selv om han senere på året fylder 70 år. Han var i mange år også en fantastisk håndboldmålmænd, han har været træner, både i fodbold og i håndbold, og sidst, men ikke mindst siger han aldrig nej til at hjælpe til ved loppemarkederne, ved bankospillene, ved Hasle Cup'en i fodbold, da den eksisterede, og hvor der ellers er brug for en mand med mange kræfter.

ÅRETS ILDSJÆL: John Koch Jensen

ÅRETS KIF'ER: Irene Sonne Nielsen

Tak til alle, der har ydet en indsats for Klemensker IF, både på og uden for banen. Tak til alle vores sponsorer og andre samarbejdspartnere. Tak til de afgående udvalgsmedlemmer – og for nogle af jer forhåbentlig også et "På gensyn". Ingen nævnt, ingen glemt, selv om jeg dog også vil rette en særlig tak til mine kolleger i forretningsudvalget. Med jer ved min side er det nemt at være formand.